

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 3Svk/1/2021
Identifikačné číslo spisu: 1017200049
Dátum vydania rozhodnutia: 12. júla 2023
Meno a priezvisko: Mgr. Kristína Babiaková
Funkcia: predsedníčka senátu, sudkyňa spravodajkyňa
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1017200049.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Babiakovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudkyne JUDr. Anity Filovej a sudcu JUDr. Rastislava Dluhoša, PhD. v právnej veci žalobcu: ERS Holding, spol. s r.o., Šamorínska 10, Bratislava, IČO: 35 702 982, právne zastúpeného advokátom: JUDr. Tomášom Balážikom, Šamorínska 10, Bratislava, IČO: 40 184 013, proti žalovanému: Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky, so sídlom Lakeside park 2, Tomášikova 14366/64A, 831 04 Bratislava (pôvodne Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Námestie slobody 6, Bratislava), za účasti: Národná diaľničná spoločnosť, a.s., Dúbravská cesta 9, Bratislava, IČO: 35 919 001, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 26151/2016-B624-SV/70094/Ho zo dňa 8. novembra 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/8/2017-217 zo dňa 1. augusta 2018, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .
- III. Ďalšiemu účastníkovi právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. 26151/2016-B624-SV/70094/Ho zo dňa 8. novembra 2016 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej ako „prvostupňový orgán“) č. OU-BA-OVBP2-2016/54638/GRJ zo dňa 13. septembra 2016, ktorým vydal rozhodnutie o vyvlastnení - trvalom odňatí vlastníckeho práva k pozemkom parcela registra C č. XXXX/XXX, ostatné plochy o výmere 10 m², parcela registra C č. XXXX/XXX, ostatné plochy o výmere 112 m² a parcela registra C č. XXXX/XXX, ostatné plochy o výmere 55 m², všetky zapísané na LV č. XXXX pre obec U. - J. A. N., okres U. Z., k. ú. N., vo výlučnom vlastníctve žalobcu v prospech vyvlastňovateľa - Národnú diaľničnú spoločnosť, a.s. (ďalšieho účastníka konania) za náhradu v sume

14.717,55 €. Uvedené rozhodnutie vydal podľa § 108 ods. 2 písm. f) a § 114 ods. 1 zákona č. 50/1967 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „stavebný zákon“) v spojení s § 17a stavebného zákona, § 8 ods. 1 zák. č. 129/1996 Z. z. o niektorých opatreniach na urýchlenie prípravy výstavby diaľnic a ciest pre motorové vozidlá v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 129/1996 Z. z.“). Vyvlastnenie bolo realizované pre verejnoprospešnú stavbu - Rýchlostná cesta R7 Bratislava Ketelec - Bratislava Prievoz (ďalej len ako „Stavba“), k. ú. N. a ciele a zámery územného plánovania boli preukázané územným rozhodnutím o umiestnení stavby č. OU-BA-OVBP2-2014/75043/ZAD zo dňa 23. októbra 2014, právoplatným dňa 2. januára 2015 (ďalej aj ako „rozhodnutie o umiestnení Stavby“).

2. Stotožnil sa s názorom prvostupňového orgánu, že nebolo možné cieľ vyvlastnenia dosiahnuť dohodou alebo iným spôsobom. Za pokus o dosiahnutie dohody bolo potrebné podľa neho považovať doručenie výzvy na odstránenie poznámky a ťarchy z listu vlastníctva č. XXXX v k. ú. N. spolu s ponukou na uzatvorenie kúpnej zmluvy zo dňa 8. apríla 2016. Na predmetných nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalobcu viazli ťarchy (bola evidovaná poznámka týkajúca sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom vyvlastnenia). Ďalší účastník preto vyzval žalobcu, aby zabezpečil odstránenie poznámky z listu vlastníctva a až po jej odstránení bude možné uzatvoriť kúpnu zmluvu s poučením, že v prípade neodstránenia poznámky z listu vlastníctva, nebude možné kúpnu zmluvu uzatvoriť. Žalobca túto výzvu neakceptoval, a teda nedošlo k platnému uzatvoreniu dohody. Pri určovaní výšky náhrady za vyvlastnenie pozemkov a odňatie vlastníckeho práva k nim vychádzal podľa žalovaného prvostupňový orgán správne zo znaleckého posudku č. 16/2016 zohľadňujúceho trhovú cenu vyvlastňovaných nehnuteľností a z § 111 ods. 2 stavebného zákona. Pokiaľ žalobca nesúhlasil s výškou náhrady, správny orgán podľa § 8 ods. 3 zákona č. 129/1996 Z. z. bol povinný odkázať vyvlastneného na súd bez prerušenia konania, čo sa aj stalo. K verejnému záujmu uviedol, že v danom prípade bol verejný záujem preukázaný právoplatným územným rozhodnutím týkajúcim sa stavby rýchlostnej cesty v navrhovanom úseku, ktorá má v čo najväčšej miere odstrániť kritický stav z hľadiska bezpečnosti, ochrany života, zdravia a majetku užívateľov cesty, prispieť k zlepšeniu technických parametrov cesty využívanej širokou verejnosťou a stavebnými úpravami zabezpečiť prehľadnosť na tomto úseku. Žalovaný neprihliadol na námietku nezákonnosti územného rozhodnutia, pretože ju žalobca mohol uplatniť v územnom konaní, čo aj urobil, no nebola v územnom konaní vyhodnotená podľa predstáv žalobcu.

II.

Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

3. Žalobca včas podanou žalobou na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „správny súd“) napadol zákonnosť rozhodnutia žalovaného. Nestotožnil sa s názorom žalovaného, že za pokus o dosiahnutie dohody v zmysle § 110 ods. 1 stavebného zákona bolo potrebné považovať doručenie výzvy na uzavretie kúpnej zmluvy spolu s výzvou na odstránenie ťarchy. Poukázal na to, že opakovane vyzýval vyvlastňovateľa na stretnutie za účelom dosiahnutia dohody, tento však na výzvy nereagoval.

4. Žalobca spochybnil aj existenciu verejného záujmu na vyvlastnení. Namietal, že k vyvlastňovaným pozemkom má právoplatné rozhodnutie o umiestnení stavby

č. SÚ-12361-10/2007/Šin zo dňa 31. augusta 2007 s radom začatých správnych konaní, ktoré nie sú k dnešnému dňu právoplatne ukončené. Uvedená skutočnosť mala byť dostatočným podnetom na to, aby sa odvolací orgán zaoberal duplicitou viacerých územných rozhodnutí na jednom území. Žalovaný si podľa jeho názoru neobstaral potrebné podklady a nevykonal dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky okolnosti dôležité pre posúdenie veci, čím porušil § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“).

5. Poukázal aj na to, že žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil len na citáciu zákonných ustanovení bez ďalšieho zdôvodnenia, ktoré skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, a ktoré skutočnosti boli podkladom na vydanie rozhodnutia odvolacieho orgánu. Žalovaný sa podľa žalobcu v žiadnej časti svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou žalobcu uvedenou v podanom odvolaní, v rámci ktorej poukazoval na neprimeranosť náhrady za vyvlastnenie. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžo/65/2015 zo dňa 5. mája 2015.

6. Poukázal na to, že žalovaný podľa neho nevykonal dokazovanie, aby boli náležite objasnené všetky okolnosti rozhodujúce pre posúdenie primeranosti náhrady, keďže náhrada bola stanovená v cene

dvaapokrát nižšej ako bola v tom čase aktuálna cena pozemkov na danom mieste. Všeobecná hodnota pozemkov vo vlastníctve žalobcu bola určená na základe znaleckého posudku č. 16/2016 vyhotoveného dňa 19.2.2016 spoločnosťou

ÚEOS - Komercia, a.s. v sume 83,15 € za 1 m². Podľa žalobcu bola trhová cena nehnuteľnosti v danej lokalite minimálne v sume 200,- € bez DPH za 1 m² a priložil znalecký posudok č. 48/2015 zo dňa 28.9.2015 vyhotovený znalcom Ing. Ondrejom Sovom, ktorý určil hodnotu predmetu vyvlastnenia v sume 181,54 € za 1 m². Pri celkovej výmere pozemkov 177 m² náhrada podľa neho predstavuje sumu 32.132,58 €. Žalobca poukázal na to, že nebol v priebehu vypracúvania znaleckého posudku oslovený zo strany znaleckej organizácie a znalecký posudok mu nebol nikdy sprístupnený, teda nemá vedomosť, na základe akých skutočností bol znalecký posudok vypracovaný a aké kritériá boli použité pri určovaní všeobecnej hodnoty pozemkov. Tiež doplnil, že skutočnú škodu z titulu nemožnosti objektívne využiť zostávajúcu časť pozemkov v súlade s vydaným územným rozhodnutím vyčíslil na 3.746.730,35 €.

7. Žalobca tiež namietal zákonnosť rozhodnutia prvostupňového orgánu. Uviedol, že mu bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom, odňatá možnosť uplatňovať procesné práva v zmysle stavebného zákona a porušené jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože nebol účastníkom územného konania o umiestnení Stavby. O uskutočnení územného konania sa žalobca dozvedel až na základe listu vyvlastňovateľa s ponukou na odpredaj pozemkov. Územné rozhodnutie Malé Pálenisko nebolo zmenené a nahradené územným rozhodnutím R7, preto je podľa neho duplicitné územné rozhodnutie k Stavbe nezákonné. Stavebný zákon nepripúšťa možnosť vydať na jedno územie viac územných rozhodnutí. Poukázal tiež na to, že v rozhodnutí prvostupňového orgánu absentuje akékoľvek zhodnotenie či všeobecný záujem na uskutočnení stavby pri zohľadnení konkrétnych okolností prípadu prináša prospech rozhodujúcej časti verejnosti a odôvodňuje z hľadiska primeranosti zásah do práv žalobcu. Preukázanie verejného záujmu výlučne, podľa neho nezákonným, územným rozhodnutím ku Stavbe, považuje za nedostatočné.

8. Nakoniec namietal porušenie viacerých zásad správneho konania vo vyvlastňovacom konaní, a to najmä zásady zákonnosti, zásady súčinnosti (nesplnil povinnosť dať sa účastníkom vyjadriť k veci) a zásady materiálnej pravdy (nezistil spoľahlivo skutočný stav veci).

9. Rozsudkom č. k. 2S/8/2017-217 zo dňa 1. augusta 2018 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“ alebo aj „napádaný rozsudok“) správny súd žalobu žalobcu zamietol, žalovanému a ani ďalšiemu účastníkovi konania nárok na náhradu trov konania nepriznal.

10. Námietku žalobcu, týkajúcu sa nesplnenia základnej podmienky na podanie návrhu na vyvlastnenie, t. j. preukázania bezvýslednosti pokusu o dohodu, považoval krajský súd za nedôvodnú, pretože z obsahu administratívneho spisu zistil, že navrhovateľ vyvlastnenia pred podaním návrhu na vyvlastnenie zaslal žalobcovi pokus o dosiahnutie dohody v zmysle § 112 ods. 4 stavebného zákona (výzvu na uzatvorenie kúpnej zmluvy zo dňa 8. apríla 2016). Vzhľadom k tomu, že žalobca výzvu neakceptoval a k platnému uzavretiu kúpnej zmluvy v priebehu celého vyvlastňovacieho konania nedošlo, krajský súd súhlasil so žalovaným, že v danej veci boli splnené podmienky na postup podľa § 110 ods. 1 stavebného zákona.

11. K námietke žalobcu, týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia existencie verejného záujmu, krajský súd, s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 19/09 uviedol, že skúmanie existencie verejného záujmu na vyvlastnení náleží správne orgánu, ktorý je povinný svoj záver náležite odôvodniť. V danom prípade je obsahom napadnutých rozhodnutí správna úvaha týkajúca sa zisťovania i preukázania verejného záujmu na vyvlastnení. Krajský súd uviedol, že žalovaný dôvodil verejný záujem nielen existenciou príslušného rozhodnutia o umiestnení stavby, ale poukázal i na skutočnosť, že účelom realizácie predmetnej stavby v navrhovanom úseku je v čo najväčšej možnej miere odstrániť kritický stav z hľadiska bezpečnosti, ochrany života, zdravia a majetku užívateľov cesty, ako aj prispieť z hľadiska technických parametrov cesty využívanej širokou verejnosťou a stavebnými úpravami zabezpečiť prehľadnosť na tomto úseku. Podľa názoru krajského súdu v konaní vznesené námietky žalobcu sú v napadnutých rozhodnutiach podrobne opísané a správne orgány sa v rozhodnutí s nimi zrozumiteľne a preskúmateľne vysporiadali.

12. Žalobnú námietku týkajúcu sa primeranosti náhrady za vyvlastňovaný pozemok považoval krajský súd tiež za nedôvodnú. V súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia výšky náhrady za predmet vyvlastnenia krajský súd zdôraznil, že právne predpisy neumožňujú správne orgánu vo vyvlastňovacom konaní revidovať zákonnosť a správnosť znaleckého posudku, pričom navyše tento

nebol žiadnym iným dôkazom v konaní spochybnený. Správny orgán preto mohol iba akceptovať závery znaleckého posudku a primeranú náhradu určiť na základe týchto záverov. Krajský súd zároveň poukázal na § 8 ods. 3 zákona č. 129/1996 Z. z., v zmysle ktorého správny orgán v rozhodnutí o vyvlastnení určí náhradu za vyvlastnenie v sume zodpovedajúcej trhovej cene určenej znaleckým posudkom a s požiadavkou na vyššiu náhradu za vyvlastnenie odkáže vyvlastneného bez prerušenia konania na súd, čo aj správny orgán urobil, preto krajský súd považoval jeho postup za zákonný. Uviedol tiež, že nemohol zohľadniť znalecký posudok vypracovaný Ing. Ondrejom Sovom predložený žalobcom na pojednávaní dňa 1. augusta 2018, pretože išlo o doplnenie žaloby po uplynutí lehoty na podanie žaloby.

13. K námietke žalobcu, že mu nebolo oznámené začatie vyvlastňovacieho konania, a tým mu správne orgány obmedzili právo na spravodlivý proces, krajský súd uviedol, že táto žalobná námietka nekorešponduje s procesným stavom vyplývajúcim z administratívneho spisu správnych orgánov, podľa ktorého prvostupňový správny orgán oznámil začatie vyvlastňovacieho konania listom č. OÚ-BA-OVBP2-2015/81354/GRJ zo dňa 14.10.2015 a stanovil ústne pojednávanie na deň 05.11.2015. Oznámenie o začatí vyvlastňovacieho konania bolo žalobcovi doručené náhradným spôsobom - zásielka adresovaná žalobcovi bola vrátená z dôvodu jej neprevzatia v odbernej lehote.

14. Na námietky žalobcu smerujúce voči územnému konaniu a územnému rozhodnutiu krajský súd neprihliadal z dôvodu, že uvedené rozhodnutie je právoplatné a zákon pre jeho súdnu revíziu pozná osobitný procesný postup.

III.

Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

15. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca (kasačný sťažovateľ) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, v ktorej navrhol, aby kasačný súd rozhodol o zrušení napadnutého rozsudku a vec vrátil správne súdu na ďalšie konanie, a aby žalobcovi priznal náhradu trov konania a trov kasačného konania.

16. Sťažovateľ namietal, že nebol účastníkom konania o umiestnení Stavby, hoci sa s ním ako účastníkom malo konať, a z toho dôvodu je toto rozhodnutie, ako podklad vo vyvlastňovacom konaní, nezákonné. Uviedol, že v predmetnej veci podal žalobu opomenutého účastníka konania na Krajskom súde v Bratislave žalobu (sp. zn. 1S/146/2016). Keďže dokumenty týkajúce sa územného konania chýbajú v administratívnom spise pri rozhodnutí o vyvlastnení, preto je podľa neho rozhodnutie o vyvlastnení v rozpore s § 191 ods. 1 písm. f) SSP, keďže skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu.

17. V súvislosti s namietanou nezákonnosťou územného rozhodnutia o umiestnení Stavby uviedol, že podľa neho (i) bola pri podaní žaloby opomenutého účastníka zachovaná zákonná trojročná lehota, (ii) oznámenie o začatí územného konania verejnou vyhláškou bolo nedostačujúce, (iii) malo mu byť doručené oznámenie o začatí územného konania podľa § 3 ods. 5 zákona č. 669/2007 Z. z. o jednorazových mimoriadnych opatreniach v príprave niektorých stavieb diaľnic a ciest pre motorové vozidlá a o doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, keďže v prípade sťažovateľa ide vlastníka pozemnej stavby, ktorá má byť asanovaná, (iv) oznámenie o začatí územného konania ani územné rozhodnutie neobsahujú druhy a parcelné čísla pozemkov podľa katastra nehnuteľností, na ktorých sa predmet územného konania umiestňuje a (v) ako vlastníkovi dotknutých pozemkov mu bola odňatá možnosť uplatniť svoje námietky v rámci územného konania, a následne aj odňatá možnosť konať pred súdom. Sťažovateľ si následne kladie otázku, ako môže byť podkladom pre vyvlastňovacie konanie také územné rozhodnutie na Stavbu, ktoré sa ho nedotýka a nie sú v ňom jasne špecifikované parcelné čísla pozemkov. Neuvedenie všetkých známych účastníkov konania, druhov a parcelných čísel pozemkov, ktorých sa územné rozhodnutie týka, považuje za porušenie právnej istoty a zásady právneho štátu.

18. Sťažovateľ ďalej poukázal na žalobnú námietku, že žalované správne orgány neskúmali, nepreukázali a nezdôvodnili existenciu verejného záujmu ako základného predpokladu pre vydanie rozhodnutia o vyvlastnení, keďže územné rozhodnutie, ktoré ho malo preukazovať, je nezákonné. Uviedol, že na pracovnom stretnutí dňa 26. júla 2016 ďalší účastník priznal, že vyvlastnenie nie je v nevyhnutnej miere potrebné, k čomu predložil kópiu Záznamu z pracovného stretnutia zo dňa 26. júla

2016. Sťažovateľ tvrdil, že na tomto osobnom stretnutí sám projektant uviedol, že tento projekt sa dá upraviť takým spôsobom, aby nezasahoval do dotknutých pozemkov sťažovateľa. Záver tohto stretnutia mal byť podľa sťažovateľa, že dôjde k zmene Stavby pred dokončením, čím dôjde k minimalizácii zásahov do vlastníctva sťažovateľa. Preto podľa neho nemohol byť preukázaný verejný záujem na Stavbe, pretože neskôr vyšlo najavo, že celý projekt R7 možno upraviť. Žalobca mal tiež za to, že nebolo zo strany krajského súdu ani zo strany konajúcich správnych orgánov náležité a riadne t. j. relevantnými skutočnosťami zdôvodnené prečo verejný záujem (výstavba rýchlostnej cesty R7) prevážil nad súkromnými záujmami žalobcu.

19. Na záver kasačnej sťažnosti sťažovateľ kladie 2 otázky. Na prvú otázku, ak mal sťažovateľ právoplatné územné rozhodnutie Malé Pálenisko v čase, kedy správny orgán rozhodoval v územnom konaní o umiestnení Stavby na to isté územie, je možné vydať územné rozhodnutie na také územie bez zrušenia právoplatného územného rozhodnutia, odpovedá sám sťažovateľ, že nemôže, lebo ide o zásadu res iudicata. Na druhú otázku, že ak sťažovateľ nebol účastníkom územného konania o umiestnení Stavby, mohol byť účastníkom následného vyvlastňovacieho konania, si odpovedá, že nemohol, pretože sťažovateľ v tom čase nemal subjektívne práva spájané s územným rozhodnutím na Stavbu a nemal sa ako že by mal byť predmetným rozhodnutím dotknutý. V územnom rozhodnutí k Stavbe totiž podľa sťažovateľa nie je zmienka o území, ktoré by sa bezprostredne dotýkalo vlastníctva sťažovateľa.

20. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaný uviedol, že krajský súd sa podľa neho vysporiadal s dôkazmi predloženými žalobcom a napadnutý rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia. Správne podľa neho rozhodol, že časť námietok smerujúca proti rozhodnutiu o umiestnení Stavby je vo vzťahu k predmetnému vyvlastňovaciemu konaniu právne irelevantná. Poukázal na to, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti opakovane nezákonnosť napádaného rozhodnutia odvodzuje výlučne od konania a rozhodovania v územnom konaní, pričom vo vyvlastňovacom konaní platí koncentračná zásada a podľa § 113 ods. 3 stavebného zákona sa na námietky uplatnené neskoršie a na námietky, ktoré boli v územnom konaní zamietnuté alebo ktoré mohol účastník uplatniť v územnom konaní podľa tohto zákona, neprihliada. Námietky sťažovateľa teda mali byť podľa neho uplatnené v územnom konaní a námietky územným konaním vo vyvlastňovacom konaní sú právne irelevantné. Poukázal pri tom na to, že v čase rozhodovania vo vyvlastňovacom konaní nebolo rozhodnutie o umiestnení Stavby zrušené pre nezákonnosť.

21. K námietke sťažovateľa o nepreukázaní verejného záujmu žalovaný uviedol, že vyvlastňovací orgán splnenie jednej z podmienok vyvlastnenia - existencie verejného záujmu, neskúma vo vzťahu k prípadnému verejnému záujmu na umiestnení stavby, a teda k splneniu podmienok na jej umiestnenie. Verejný záujem sa zisťuje v priebehu vyvlastňovacieho konania na základe zvažovania najrôznejších partikulárnych záujmov.

22. Poukázal na to, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli predmetom žaloby a odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžk/13/2018 zo dňa 8. októbra 2019, ktorým bol potvrdený rozsudok správneho súdu v skutkovo rovnakej veci a v ktorom sa súdne orgány stotožnili s argumentáciou vyvlastňovacích orgánov. Žiadal preto kasačnú sťažnosť zamietnuť.

23. Ďalší účastník konania - Národná diaľničná spoločnosť, a.s. sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s rozhodnutím správneho súdu a navrhol kasačnú sťažnosť žalobcu zamietnuť. Poukázal na to, že tvrdenia sťažovateľa sa opierajú predovšetkým o namietanú nezákonnosť územného rozhodnutie k Stavbe a predložil súdu uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/146/2016 zo dňa 11. januára 2018, ktorým žalobu sťažovateľa proti územnému rozhodnutiu k Stavbe odmietol. Tiež predložil uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžk/18/2018 zo dňa 10. decembra 2018, ktorý kasačnú sťažnosť žalobcu v tejto veci zamietol. Preto podľa neho musia všetky súdy na územné rozhodnutie k Stavbe prihliadať ako na zákonné a je vylúčené, aby v tomto konaní súd skúmal jeho zákonnosť a argumentácia žalobcu k nezákonnosti územného rozhodnutia je tak nedôvodná a irelevantná.

24. K námietke sťažovateľa o nepreukázaní verejného záujmu ďalší účastník uviedol, že verejný záujem v tomto prípade vyplýva z vydaných a právoplatných územných rozhodnutí Okresného úradu Bratislava, z územného plánu Bratislavského samosprávneho kraja (VÚC), resp. z projektu výstavby diaľnic a rýchlostných ciest schváleného vládou SR a z územného plánu Hlavného mesta SR Bratislava v zmysle zmien a doplnkov. Okrem vyššie uvedeného podľa neho potvrdil existenciu

verejného záujmu pri výstavbe diaľnic a rýchlостných ciest aj Ústavný súd SR vo veci PL. ÚS 19/09, kde sa okrem iného uvádza, že výstavba diaľnic je nepochybne činnosťou vo verejnom záujme. Verejným záujmom pri výstavbe diaľnice je všeobecný, lokálne väčšinový záujem uskutočnenia stavby diaľnice, ktorým sa uspokojí potreba verejnosti. V tomto prípade bol verejný záujem preukázaný z hľadiska účelu realizácie predmetnej stavby v navrhovanom úseku, ktorá má v čo najväčšej možnej miere odstrániť kritický stav z hľadiska bezpečnosti, ochrany života, zdravia a majetku užívateľov cesty, ako aj prispieť k zlepšeniu technických parametrov cesty využívanej širokou verejnosťou a stavebnými úpravami zabezpečiť prehľadnosť na tomto úseku. Ďalší účastník mal za to, že verejný záujem je v tomto prípade spoľahlivo preukázaný, pričom námietky a úvahy žalobcu, ktorých cieľom je znegovať existenciu verejného záujmu, považoval za účelové, nesprávne a nedôvodné.

25. K záznamu z pracovného stretnutia dňa 26. júla 2016 uviedol, že toto nemožno považovať za dohodu alebo za iný záväzný dokument a k skutočnosti, že podľa projektanta možno upraviť projekt uviedol, že každý projekt je možné meniť, ale podstatné je, že územné rozhodnutie k Stavbe zmenené nebolo a nezmenila sa ani trasa stavby R7.

26. K tvrdeniu žalobcu, že v súčasnosti sú vydané dve duplicitné územné rozhodnutia ďalší účastník uviedol, že keďže v lehote stanovenej v § 40 ods. 1 stavebného zákona (t. j. do 11. 10. 2009) nebola zo strany žalobcu podaná riadna žiadosť o stavebné povolenie, rozhodnutie o umiestnení stavby č. j.: SÚ-12361-10/2007/Šin vydané stavebným úradom Mestská časť Bratislava - Ružinov dňa 31. augusta 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. októbra 2007 stratilo platnosť.

27. S účinnosťou od 1. januára 2023 sa, podľa § 34a v spojení s § 40a ods. 1, 2 a 3 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o organizácii činnosti vlády“), nástupcom Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, ako ústredného orgánu štátnej správy pre územné plánovanie okrem ekologických aspektov, výstavbu a vyvlastnenie, stal Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky. V súlade s § 180 ods. 1 a 3 v spojení s § 452 ods. 1 SSP preto od 1. januára 2023 nahradil Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky v postavení žalovaného v tomto kasačnom konaní Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky a s týmto právnym nástupcom aj kasačný súd ďalej konal.

28. Po predložení veci kasačnému súdu bola táto pridelená do senátu 3 S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v zložení JUDr. Katarína Benczová, Mgr. Kristína Babiaková a JUDr. Zuzana Šabová, PhD. Mgr. Kristína Babiaková bola určená ako sudkyňa spravodajkyňa. Počas kasačného konania nadobudol účinnosť rozvrh práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2023 v znení opatrenia č. 5 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa § 27a písm. A štvrtej časti rozvrhu práce v znení účinnom od 1. júna 2023 bola predmetná vec prerozdelená do senátu 8 S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v zložení JUDr. Anita Filová, Mgr. Kristína Babiaková a JUDr. Rastislav Dluhoš, PhD.

IV.

Posúdenie kasačného súdu

29. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

30. Spornými otázkami, ku ktorých riešeniu bol kasačný súd sťažovateľom v predmetnej veci vyzvaný, bolo jednak to, či (i) územné rozhodnutie bolo zákonným podkladom pre vyvlastňovacie konanie, a následne či vo vyvlastňovacom konaní mali príslušné orgány dostatočne preukázanú (ii) existenciu verejného záujmu ako základného predpokladu pre vydanie rozhodnutia o vyvlastnení, a (iii) podmienku vyvlastnenia v nevyhnutnej miere.

31. Na tomto mieste kasačný súd podotýka, že dôvody (body) kasačnej sťažnosti sťažovateľa boli oproti správnej žalobe a dôvodom v nej uvedeným výrazne užšie, a preto pripomína, že podľa § 453 ods. 2 SSP sa mohol kasačný súd venovať iba týmto dôvodom, a nie aj dôvodom uvedeným v správnej žalobe, s ktorými sa musel vysporiadať správny súd (napr. otázka dohody alebo náhrady).

32. Pri riešení nastolených právnych otázok vychádzal kasačný súd z právnych predpisov v znení účinnom ku dňu právoplatnosti žalovaného rozhodnutia, teda najmä zo Stavebného zákona v znení účinnom do 30. decembra 2018 (§ 454 v spojení s § 135 ods. 1 SSP). Rovnako kasačný súd zohľadňoval aj rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Hoci odo dňa 1. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), vychádzajúc z účelu zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti, z právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít (§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) sa kasačný súd naďalej považuje za viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

33. Na úvod tiež kasačný súd uvádza, že v obdobnej veci sťažovateľa vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4Sžk/13/2018 vydal dňa 8. októbra 2019 kasačný súd rozsudok, v ktorom kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol, pričom v tomto sa vysporiadal s obdobnými sťažnostnými bodmi sťažovateľa, ktoré predniesol aj v tomto konaní. V predmetnej veci šlo o analogickú situáciu, keď došlo k vyvlastneniu iných pozemkov vo vlastníctve sťažovateľa na základe toho istého územného rozhodnutia z dôvodu potreby umiestnenia Stavby. Ústavnosť uvedeného rozsudku napadol kasačný sťažovateľ na Ústavnom súde Slovenskej republiky, pričom ten uznesením sp. zn. II. ÚS 352/2021 zo dňa 6. júla 2021 ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol. Ústavný súd v uznesení uviedol, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžk/13/2018 zo dňa 8. októbra 2019 niet signálov o interpretačnej alebo aplikačnej svojvôli, a preto sa úvahy najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. (...) Právny záver najvyššieho súdu nadväzujúci na právny názor krajského súdu, podľa ktorého vyvlastňovacie konanie nebolo v rozpore s príslušnými zákonnými ustanoveniami, ústavný súd nepovažuje za arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený.

34. Kasačný súd zároveň považuje za potrebné zdôrazniť, že si je vedomý toho, že vyvlastnenie predstavuje jeden z najzávažnejších zásahov do vlastníckeho práva, a preto má byť použitý iba ako krajné opatrenie a cez túto optiku posudzoval aj námietky sťažovateľky. Ústavné predpoklady vyvlastnenia, ktoré musia byť v každom jednotlivom prípade nepochybne zistené a dané, vyplývajú priamo z čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého je vyvlastnenie možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

IV.A K zákonnosti územného rozhodnutia

35. Hoci je predmetom tohto konania preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o vyvlastnení, sťažovateľ v kasačnej sťažnosti venuje výraznú jej časť námietkam proti rozhodnutiu o umiestnení Stavby, ktoré bolo podkladom pre vyvlastňovacie konanie (viď bod 16 a 17).

36. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že sťažovateľ identické námietky použil už v žalobe opomenutého účastníka proti rozhodnutiu o umiestnení Stavby v spojení s odvolacím rozhodnutím, ktorá bola uznesením Krajského súdu Bratislava

č. k. 1S/146/2016-140 zo dňa 11. januára 2018 podľa § 98 ods. 1 písm. d) SSP ako oneskorená odmietnutá. Následne aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. 10 Sžk 18/2018 zo dňa 10. decembra 2018. Nakoniec aj Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. III. ÚS 386/2021 zo dňa 29. júna 2021. Zákonnosť samotného územného rozhodnutia ako podkladového rozhodnutia pre vyvlastňovacie konanie tak bola potvrdená cez všetky prípustné prostriedky nápravy.

37. Okrem samotných námietok týkajúcich sa zákonnosti územného rozhodnutia, žalobca namietal aj záver správneho súdu v posudzovanej veci, že mu neprislúchalo posudzovať zákonnosť územného rozhodnutia. Uvedený záver správneho súdu potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v už spomínanom uznesení sp. zn. 4Sžk/13/2018 zo dňa 8. októbra 2019, v ktorom uviedol, že s poukazom na ust. § 113 ods. 3 stavebného zákona, v zmysle ktorého sa na námietky, ktoré mohol žalobca ako účastník územného konania uplatniť v územnom konaní sa vo vyvlastňovacom konaní neprihliada, vyhodnotil kasačný súd všetky námietky žalobcu, týkajúce sa postupu orgánov verejnej správy v územnom konaní a nezákonnosti územného rozhodnutia o umiestnení stavby „Rýchlostná cesta R7 Bratislava Ketelec - Bratislava Prievoz“, uplatnené žalobcom vo vyvlastňovacom konaní, za právne

irelevantné. S už uvedeným sa stotožnil aj ústavný súd v uznesení sp. zn. II. ÚS 352/2021 zo dňa 6. júla 2021 a k týmto názorom sa prikláňa aj kasačný súd v posudzovanej veci a v zmysle § 464 ods. 1 SSP na predmetné rozhodnutie odkazuje.

38. Kasačný súd dopĺňa, že predmetom konania v prejednávanej veci je zákonnosť rozhodnutia o vyvlastnení a nie zákonnosť rozhodnutia o umiestnení stavby, ktoré bolo podkladovým rozhodnutím pre vydanie rozhodnutia o vyvlastnení. Zákonnosť tohto podkladového rozhodnutia prešla samostatným súdnym prieskumom a jeho správnosť bola potvrdená aj ústavným súdom. Vzhľadom na to, že nejde o situáciu podľa § 27 SSP, keď podkladové rozhodnutie nie je spôsobilé samostatného prieskumu a jeho zákonnosť je preskúmaná spolu s nadväzujúcim rozhodnutím, v posudzovanom prípade je územné rozhodnutie samostatne preskúmateľné (tzv. reťaziace sa akty) a tak jeho zákonnosť nie je oprávnený správny ani kasačný súd skúmať v konaní o preskúmanie zákonnosti nadväzujúceho vyvlastňovacieho rozhodnutia. Uvedený záver potvrdzuje aj ustanovenie § 113 ods. 3 Stavebného zákona, podľa ktorého sa vo vyvlastňovacom konaní na námietky, ktoré boli v územnom konaní zamietnuté alebo ktoré mohol účastník uplatniť v územnom konaní, neprihliada. V zmysle uvedeného preto kasačný súd potvrdzuje záver správneho súdu o nemožnosti prieskumu zákonnosti územného rozhodnutia v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o vyvlastnení.

IV.B K existencii verejného záujmu

39. Aj ďalšiu námietku sťažovateľa, že žalovaný a ani prvostupňový orgán neskúmali, nepreukázali a nezdôvodnili existenciu verejného záujmu ako základného predpokladu pre vydanie rozhodnutia o vyvlastnení, keďže územné rozhodnutie, ktoré ho malo preukazovať, je nezákonné, vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú.

40. Rovnako ako v prípade námietky zákonnosti podkladového rozhodnutia poukazuje kasačný súd na to, že aj túto námietku posúdil najvyšší súd ako aj ústavný súd ako nedôvodnú v obdobnej veci sťažovateľa (bod 30) a kasačný súd nevidí žiaden relevantný dôvod na odchýlenie sa od týchto rozhodnutí.

41. Kasačný súd považuje za dôležité doplniť, že v územnom konaní sa nerozhoduje o vyvlastnení, pričom v tom je nutné iba posúdiť, či je teoreticky možné vyvlastniť pozemky, ku ktorým nemá žiadateľ o vydanie územného rozhodnutia žiadny majetkovoprávny titul, čo sa v aj v územnom rozhodnutí udialo. Príslušný orgán sa v územnom rozhodnutí

č. OU-BA-OVBP2-2014/75043/ZAD zo dňa 23. októbra 2014 riadne s možnosťou vyvlastnenia územia, na ktorom má/mala byť líniová stavba umiestnená, vysporiadal a toto predbežne na účely územného rozhodnutia dostatočne posúdil a odôvodnil. Ide o predbežnú otázku vyvlastnenia podľa § 38 Stavebného zákona, ale nijak ňou nie je výsledok vyvlastňovacieho konania prejudikovaný. Ak teda sťažovateľ aj nebol účastníkom územného konania, uvedené by nemalo žiadnym spôsobom obmedziť jeho právo uplatňovať námietky preukázania verejného záujmu na vyvlastnení jeho pozemkov, teda implicitne aj verejný záujem na umiestnení stavby na jeho pozemkoch.

42. Jednotlivé podmienky pre vyvlastnenie sa totiž posudzujú až v samostatnom konaní o vyvlastnení. Či je skutočne daný verejný záujem na vyvlastnení a či sú naplnené aj ostatné podmienky sa skúma až v tomto konaní. Na tomto mieste kasačný súd uvádza, že právoplatné územné rozhodnutie je síce zákonným predpokladom na začatie vyvlastňovacieho konania, ale nie je jeho jediným podkladom. Pre preukázanie podmienky splnenia verejného záujmu ako nevyhnutného predpokladu vyvlastnenia teda nepostačuje len vydanie územného rozhodnutia.

43. Najvyšší súd v obdobnom rozhodnutí sp. zn. 4Sžk/13/2018 zo dňa 8. októbra 2019 k preukázaniu verejného záujmu na umiestnení Stavby na pozemkoch sťažovateľa uviedol:

91. Na realizácii verejnoprospešnej stavby Rýchlostná cesta R7 Bratislava Ketelec - Bratislava Prievoz bol podľa kasačného súdu preukázaný verejný záujem, čo vyplýva aj z územného rozhodnutia vydaného Okresným úradom Bratislava č. OU-BA-OVBP2-2014/75043/ZAD z 23. októbra 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02. januára 2015 v spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odbor štátnej stavebnej správy č. 27909/2014/B625-SV/77360/Gal zo 17. decembra 2014 a územným plánom VÚC Bratislava (§ 8 zákona č. 129/1996 Z. z). Stavba Rýchlostnej cesty R7 je v súlade s koncepciou územného rozvoja Slovenska a koncepciou rozvoja cestnej a diaľničnej siete Slovenskej republiky, ako aj so základnými strategickými dokumentmi v cestnej doprave. Rýchlostná cesta R7 je zafinancovaná ako verejnoprospešná stavba a v záväznej časti územného plánu hlavného mesta Bratislava je zaradená do

zoznamu verejnoprospešných stavieb a stavieb vo verejnom záujme. Stavba Rýchlostnej cesty R7 bola definovaná uznesením vlády Slovenskej republiky č. 523 z júna 2003. Podľa koncepcie územného rozvoja Slovenska je súčasťou základnej siete diaľnic a rýchlostných ciest v koridore Bratislava - Dunajská Streda - Nové Zámky - Veľký Krtíš - Lučenec. Zároveň je súčasťou medzinárodného európskeho ťahu E 575 Bratislava - Győr.

92. Najvyšší súd v tejto veci dospel k záveru, že obsahom napadnutých rozhodnutí je i správna úvaha týkajúca sa zisťovania i preukázania verejného záujmu na vyvlastnení Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný správny orgán dôvodil verejný záujem nielen existenciou príslušného rozhodnutia o umiestnení stavby, ale poukázal i na skutočnosť, že účelom realizácie predmetnej stavby v navrhovanom úseku je v čo najväčšej možnej miere odstrániť kritický stav z hľadiska bezpečnosti, ochrany života, zdravia a majetku užívateľov cesty, ako aj prispieť z hľadiska technických parametrov cesty využívanej širokou verejnosťou a stavebnými úpravami zabezpečiť prehľadnosť na tomto úseku.

93. Všeobecný záujem na uskutočnení predmetnej stavby je podľa názoru kasačného súdu v prospech rozhodujúcej časti spoločnosti, ktorý je v zjavnom nepomere s individuálnym záujmom vlastníka stavbou dotknutej nehnuteľnosti.

44. Kasačný súd, uplatňujúc princíp právnej istoty a reflektujúc postoj Ústavného súdu Slovenskej republiky, na uvedený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 464 ods. 1 SSP odkazuje a s argumentáciou v ňom obsiahnutou sa stotožňuje.

45. Kasačný súd mal aj v posudzovanom prípade za preukázané, že žalovaný ako aj prvostupňový orgán v konaní o vyvlastnení nevychádzali iba mechanicky z právoplatného územného rozhodnutia, ale existenciu verejného záujmu skúmali a túto aj riadne a dostatočne odôvodnili. Aj v tomto prípade preto potvrdzuje kasačný súd záver správneho súdu o dostatočnom preukázaní verejného záujmu na vyvlastnení dotknutých pozemkov, ktoré správny súd aj dostatočne odôvodnil (bod 56 až 59 rozsudku správneho súdu).

IV.C K nevyhnutnej miere vyvlastnenia

46. Sťažovateľ napokon v kasačnej sťažnosti namieta, že nebola dodržaná podmienka „nevyhnutnej miery“ vyvlastnenia pozemkov v jeho vlastníctve, keď na stretnutí dňa 26. júla 2016 malo byť uvedené, že projekt sa dá upraviť takým spôsobom, aby nezasahoval do dotknutých pozemkov sťažovateľa, a z toho dôvodu malo dôjsť k zmene Stavby pred dokončením (k uvedenému predložil aj záznam zo stretnutia).

47. K podmienke naplnenia nevyhnutnej miery vyvlastnenia kasačný súd konštatuje, že táto nemôže vyplývať iba z územného rozhodnutia, pretože toto posúdilo iba zámer v podobe v akej ho určil navrhovateľ, a teda nie je/nebol v ňom priestor pre posúdenie prípadných alternatív či variantných riešení stavby. Územné rozhodnutie tak stanovuje, že umiestnenie posudzovanej stavby je v schválenej podobe na určitom území možné, ale nevylučuje, že by bolo možné ju povoliť aj v podobe inej, z rôznych hľadísk výhodnejšej. Samotné územné rozhodnutie teda iba naplňuje jednu zo zákonných podmienok vyvlastnenia, ktorou je súlad stavby s cieľmi a zámermi územného plánovania (§ 110 ods. 2 Stavebného zákona). Ani existencia právoplatného územného rozhodnutia teda nezabavuje orgán rozhodujúci o vyvlastnení povinnosti skúmať a posudzovať, či je možno účel vyvlastnenia dosiahnuť iným spôsobom bez dopadu do práv vyvlastňovaného subjektu alebo s dopadmi menšími.

48. V kontexte takto stanovených východísk by námietka sťažovateľa, že stavba mohla byť vedená inak, a tak by nedošlo k zásahu do jeho práv, bola významná a zásadná, pričom sa s ňou mal prvostupňový orgán alebo žalovaný vo vyvlastňovacom konaní zaoberať a jej relevantnosť a dôvodnosť vyhodnotiť. Ak by bolo vyhodnotených, že Stavba mohla viesť inde, kde by nedošlo k zásahu do práv sťažovateľa alebo by došlo k menej významnému zásahu, vyvlastnenie by príslušné orgány nemohli povoliť.

49. Uvedenou námietkou, akokoľvek by mohla byť dôvodná, sa však kasačný súd nemohol zaoberať z dôvodu aplikácie § 439 ods. 3 písm. b) SSP. Podľa § 439 ods. 3 písm. b) SSP kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol. Hoci citované ustanovenie výslovne hovorí o neprípustnosti kasačnej sťažnosti, treba ho aplikovať aj na použitie jednotlivých sťažnostných bodov. Toto ustanovenie je totiž vyjadrením subsidiarity a prieskumnej povahy kasačného konania. Úlohou kasačného súdu má byť preskúmanie, ako správny súd posúdil tie

námietky, ktoré mu boli predložené. Bolo by teda v rozpore s citovaným ustanovením, ak by sa mal kasačný súd ako prvý v poradí zaoberať dôvodmi, ktorými sa nemohol zaoberať správny súd, pretože ich účastník neuplatnil (porov. napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10 Sžrk 20/2018 a jeho uznesenia sp. zn. 10 Sžk 34/2017 alebo 1 Sžfk 106/2017).

50. Uvedenú námietku totiž sťažovateľ až prvýkrát predniesol na pojednávaní pred správnym súdom dňa 1. augusta 2018 a nebola predmetom správnej žaloby. Vzhľadom na to, že žalobca môže rozšíriť správnu žalobu alebo doplniť správnu žalobu o ďalšie žalobné body len v lehote ustanovenej na podanie žaloby (§ 183 SSP), s touto námietkou sa správny súd nemusel vysporiadať a hľadá sa ňu ako na takú, ktorá nebola v konaní pred správnym súdom uplatnená. Vzhľadom na uvedené sa ani kasačný súd s touto námietkou nemohol zaoberať, keďže ju musel vyhodnotiť ako neprípustnú.

V.

Záver

51. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd uzatvára, že nezistil dôvodnosť kasačných námietok sťažovateľa. Rozsudok správneho súdu považuje za v postačujúcej miere odôvodnený a vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci. Preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

52. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol tak, že tento žiadnemu z účastníkov nepriznal. Urobil tak preto, lebo sťažovateľ nemal úspech v kasačnom konaní, súčasne nezistil výnimočné dôvody, pre ktoré by žalovaný mohol spravodlivo požadovať náhradu trov konania a ďalšiemu účastníkovi v kasačnom konaní nevznikli žiadne trovy v súvislosti s plnením povinností, ktoré by mu uložil súd a neboli zistené ani dôvody hodné osobitného zreteľa pre priznanie nároku na náhradu trov konania (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1, § 168 a § 169 SSP).

53. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.